

РЕШЕНИЕ

№ 725

гр. Русе, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – РУСЕ, II НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Боян П. Войков

при участието на секретаря Елка П. Цигуларова
като разгледа докладваното от Боян П. Войков Административно
наказателно дело № 20234520201792 по описа за 2023 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 58д и сл. ЗАНН.

Образувано е по жалба на Н. С. С., ЕГН: *****, с адрес ***, чрез адв. П. Х. от АК – Велико Търново, със съдебен адрес ***, против Наказателно постановление № 38-0005856/16.08.2023 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Русе, с което на жалбоподателя му е наложено наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. на основание чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП за нарушение по чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП, вр. чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ.

Жалбоподателят счита, че обжалваното наказателно постановление е издадено при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила. Нарушението не било индивидуализирано правилно. Наложено наказание било в максимален размер, но изложените в подкрепа на този извод на административнонаказващия орган мотиви били съвсем схематични. Следвало да бъдат обсъдени и изложени конкретните обстоятелства и съображения, въз основа на които е достигнал до извода, че деянието се отличава с висока степен на обществена опасност, преценявайки както естеството на деянието, така и също и личността на дееца. Писмените

документи, въз основа на които административнонаказващият орган приел, че нарушението е било осъществено, били частни документи, изходящи от трети лица. При извършване на проверката Н. С. оспорил написаното в тях тегло, тъй като на товарния пункт не присъствал лично при претегляне на пътното превозно средство. Нямало как жалбоподателят да е бил сигурен дали техническото средство, с което е била установена общата маса на превозното средство, е било преминало метрологичен контрол, както и дали управляваният от него автомобил е бил претеглен по съответния ред. Установяване действителното тегло на проверяваното превозно средство следвало да бъде доказано от административнонаказващия орган чрез измерване с измервателно средство, а не само въз основа на представената експедиционна бележка. Моли за отмяната на обжалваното наказателно постановление, а в условията на алтернативност за редуциране на наложеното административно наказание „глоба“ до минимума от 500 лв.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява. Упълномощеният защитник адв. П. Х., в която поддържа жалбата и моли за нейното уважаване. Приложената към административнонаказателната преписка Експедиционна бележка № 21424/15.06.2023 г. не била подписана от жалбоподателя, поради което оспорва съдържанието, обективизирано в същата, което не следвало да бъде ценено и нямамо доказателствена стойност. Освен това приложеното копие на бележката не било заверено от надлежен ответник. Не било посочено името на лицето, което е направило заверката, а това възпрепятствало възможността да бъде проследено имало ли е правомощия същото да го стори, респективно да носи отговорност за заверка на неистински документ. Съдържанието на експедиционната бележка било оспорено от жалбоподателя, като при извършване на проверката Н. С. не присъствал лично при претегляне на ППС на товарния пункт, нямамо как той да е бил сигурен дали техническото средство, с което е била установена общата маса на ППС, е било преминало метрологичен контрол, както и дали управляваният от него автомобил е бил претеглен по съответния ред. Така не се установявало по категоричен начин обстоятелството, че композицията е превишавала максимално допустимата маса с 15 220 кг, като в тежест на административнонаказващия орган било да представи безспорни доказателства, които го установяват. За твърдяното извършено нарушение се предвиждало наказание „глоба“ в размер от 500 до

3 000 лв., като наказващият орган е решил да наложи наказанието в максимален размер. Не било отчетено смекчаващото вината обстоятелство, че жалбоподателят не бил санкциониран за подобно нарушение в областта на автомобилните превози и нямало представена справка от РД „АА“ – Русе в този смисъл. Действително в представената от административнонаказващия орган справка е отразено извършено друго нарушение от страна на жалбоподателя, но то било с различен характер. Поради това наложеното наказание следвало да се намали до минималния размер. Моли да бъдат присъдени сторените по делото разноси, а възражението на наказващия орган за прекомерност на адвокатското възнаграждение да бъде оставено без уважение.

Административнонаказващият орган директора на РД „Автомобилна администрация“ – гр. Русе, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Районна прокуратура – Русе, редовно призовани, не изпращат представител.

Жалбата е подадена в законоустановения 14-дневен срок на 11.09.2023 г. по пощата, при положение че Наказателното постановление е било връчено на нарушителя на 29.08.2023 г., поради което се явява процесуално допустима.

По същество жалбата се явява **ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА**.

Наказателно постановление № 38-0005856/16.08.2023 г. на директора на РД „Автомобилна администрация“ – Русе е издадено за това, че при извършена проверка от контролните органи на РД „АА“ – Русе на 15.06.2023 г., около 22,58 ч, в гр. Русе, на бул. „Тутракан“ № 45, пред офис на „ЕКОНТ“, жалбоподателят С. управлявал товарен автомобил „Скания Р 420 ЛА 4Х2 МНА“ с рег. № ВТ 0484 КМ от категория N3, с прикачено към него полуремарке „ВИЛТОН НВ3“ с рег. № ВТ 1577 ЕЕ от категория О4, като при извършване на обществен превоз на товари по пътищата, отворени за обществено ползване, управляваната от жалбоподателя товарна композиция – влекач с две оси и прикачено към него полуремарке с три оси, била с обща маса на натоварване 55 220 кг, която надвишавала установената норма от 40 000 кг съгласно Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ с 15 220 кг.

От приложените по делото доказателства и разпита на актосъставителя,

се установи следната фактическа обстановка:

На 15.06.2023 г., на работа по утвърден седмичен график, екип от инспектори на ИААА, сред които бил и св. Г. Д., извършвал контрол за спазване на нормативната уредба на автомобилните превози в гр. Русе, на бул. „Тутракан“ № 45, пред офис „ЕКОНТ“, когато покрай тях преминала товарна композиция, състояща се от влекач марка „Скания Р 420 ЛА 4Х2 МНА“ с рег. № ВТ 0484 КМ – МПС от категория N3, с прикачено към него полуремарке „ВИЛТОН НВ3“ с рег. № ВТ 1577 ЕЕ – ППС от категория О4. Служителите на РД „АА“ – Русе подали сигнал за спиране към водача на товарната композиция, който спрял. Като водач на влекача бил установен жалбоподателят Н. С.. От поисканите превозни документи – товарителница, пътен лист и бележка за теглото на товара С. представил само Експедиционна бележка № 21424/15.06.2023 г., издадена от „Пристанище Варна“ ЕАД – Варна Запад, за насипен товар каменни въглища (атрацитни въглища), с товародател и товарополучател „ТОПЛОФИКАЦИЯ РУСЕ“ АД. В същата било отразено, че теглото на тарата, измерено в 19,14 ч на 15.06.2023 г., е 14 180 кг, брутното тегло, измерено в 19,38 ч на 15.06.2023 г. – 55 220, а нетното тегло – 41 040 кг. Бележката била издадена на 15.06.2023 г. в 19,47 ч. От съдържанието на така представената експедиционна бележка св. Д. установил, че водачът е извършил нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 2, пр. 2 ЗДвП, вр. чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ, защото отразената обща маса на композицията в документа – 55 220 кг, надвишавала с 15 220 кг максимално допустимата такава от 40 т (40 000 кг), поради което и съставил АУАН № 00924/15.06.2023 г. против нарушителя С. за установеното нарушение. В АУАН жалбоподателят вписал, че имал възражения, но такива не заявил на място пред контролните органи, нито се възползвал от възможността си в 7-дневен срок от съставянето на АУАН да представи писмени такива пред административнонаказващия орган.

Актът и наказателното постановление са съставени при спазване императивните изисквания на ЗАНН. Същите съдържат всички необходими за тяхната редовност от формална страна реквизити, визирани в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН. В акта за установяване на административно нарушение, въз основа на който е издадено оспореното наказателно постановление, а така също и в самото наказателно постановление, са намерили отражение всички обективни признаци на състава на нарушението, за което е ангажирана отговорността на

жалбоподателя, а така също и конкретната законова разпоредба, под която са субсумирани фактите, установени от административния орган и санкционната норма, въз основа на която е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Не е налице противоречие между приетите за установени факти, нормата под която същите са субсумирани и санкционната разпоредба, въз основа на която е ангажирана отговорността на санкционираното лице.

Съставът на санкционната разпоредба по чл. 177, ал. 3, т. 1, пр. 2 ЗДвП предвижда наказание за водач, който управлява пътно превозно средство с маса, която надвишава нормите, определени от министъра на регионалното развитие и благоустройството. В настоящия случай тези норми са определени в Наредба № 11/03.07.2001 г. за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, като в чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ е въведено ограничение на максималната маса от 40 т или 40 000 кг. За движение на ППС, превишаващо тази маса, е необходимо разрешение от администрацията, управляваща пътя – по аргумент от чл. 8, ал. 2 от Наредбата.

Неоснователни са направените оспорвания на защитата, че Експедиционна бележка № 21424/15.06.2023 г. не била заверена от надлежния административнонаказващ орган. Липсва законово задължение, по силата на което следва да бъдат отбелязвани имената на заверяващото лице и неговата длъжност. Същото само сверява първообраза с преписа, не е задължително да е длъжностно лице, натоварено с удостоверителни функции, а отговорност за заверка на копие на неистински документ не е предвидена. Заверяването на документ се прави с цел да се докаже, че завереният документ съответства по съдържание на първообразния такъв, независимо дали същият е истински или не, каквото оспорване не е направено от страна на жалбоподателя. При направено такова оспорване следва да бъде представен оригиналът и едва тогава съдът може да установи дали заверяването отговаря на действителното фактическо положение и да изключи преписа от доказателствения материал.

Неоснователни са развитите в жалбата доводи за това, че не следва да бъде кредитирана като доказателство документът Експедиционна бележка № 21424/15.06.2023 г. Този документ се е намирал у жалбоподателя и той е бил наясно с неговото съдържание. Като професионален шофьор жалбоподателят следва да е бил наясно и с нормативната забрана за извършване на превоз на товар над 40 000 кг без издадено разрешение за това от собственика на пътя.

Тези възражения и оспорвания жалбоподателят е следвало да направи пред товародателя, ако не е бил съгласен с констатираната маса на превозвания товар, каквито твърдения всъщност жалбоподателят е развил, но не е доказал. Освен това съдът счита за неоснователни възраженията на жалбоподателя, че не е присъствал на натоварването. Макар и да няма преки доказателства С. действително да се е намирал на място, от данните, отразени в експедиционната бележка, съпоставени с часа на констатиране на нарушението следва изводът, че жалбоподателят се е намирал на място при претеглянето и натоварването на товара. Това се подкрепя от факта, че на 15.06.2023 г., в 19,14 ч, е установено теглото на тарата – т.е. теглото на товарната композиция без товар. Около 20 мин по-късно – в 19,38 ч на същия ден, е установено брутното тегло на композицията – вече с товар, а бележката е издадена в 19,47 ч на същия ден. Жалбоподателят е спрял за проверка в гр. Русе на същия ден в 22,58 ч., като е ноторно известно, че изминаването на разстоянието между гр. Варна и гр. Русе отнема общо около 3 часа, поради което следва изводът, че жалбоподателят е потеглил почти веднага след натоварването на товара и е маневрирал композицията за първоначалното □ претегляне без товар. Същият като правоспособен водач, притежаващ и съответното свидетелство за управление на този състав от пътни превозни средства, т.е. е професионален шофьор, и е следвало да бъде наясно с допустимите максимални маси, при които пътни превозни средства се допускат за движение по пътищата, отворени за обществено ползване, без да е необходимо да бъде издадено разрешение за движение на тежко ППС. Като професионален шофьор жалбоподателят също така е наясно с отделните видове документи, които съпътстват извършването на превоз на стоки, както и с това какво следва да бъде тяхното съдържание. От документите жалбоподателят е съзнавал, че общото тегло на ППС и товара превишават 40, т, както и обстоятелството, че липсва издадено надлежно разрешително и документ установяващ плащането на съответна такса за движение на тежко ППС, по отношение на товарния автомобил и товара за 15.06.2023 г., и въпреки наличните представи и предадените нему документи, удостоверяващи тези обстоятелства, предприел управление на ППС – МПС с две оси и свързано полуремарке с три оси с обща маса, надвишаваща определените норми в наредбата посочена по-горе. Масата в настоящия случай е била установена с Експедиционна бележка № 21424/15.06.2023 г.,

която по стойност надвишава допустимата максимална такава съгласно Наредбата. Без значение е обстоятелството дали техническото средство, с което е била измерена масата на товарната композиция, е преминало технически надзор, доколкото при несъгласие с показанията му жалбоподателят е следвало да откаже да извърши превоз в нарушение на законовите разпоредби. Не се оспорва, че цитираният документ, с който е било установено нарушението, са бил у жалбоподателя в качеството му на водач на ППС, при което той е бил очевидно наясно с данните от измерването и няма доказателства да е направил възражения срещу зададеното тегло на товара, в противен случай би следвало да е отказал извършването на курса докато тежестта на превозвания материал не бъде намалена до допустимия максимум. Вярно е, че обсъжданото писмено доказателство съставлява частен документ и няма официална удостоверителна сила, но при така обсъдените факти и обстоятелства не би могло да се направи извод, че не съдържат вярно отразяване, а още по-малко, че жалбоподателят не е бил съгласен с него.

Следва да се отбележи също така, че разпоредбата на чл. 35, ал. 3 от Наредба № 11 от 03.07.2001 г. въвежда задължение на контролните органи да извършат собствено измерване с електронна везна, но само в случаите, в които се извършва проверка за съответствието между масата и габаритните размери на извънгабаритно и/или тежко ППС със записаните данни в разрешителното по чл. 8, ал. 2 и ал. 3 от Наредбата и в документа за платена такса по чл. 14, ал. 3, но доколкото такова разрешително за превоза, извършван от нарушителя С. не е издавано, разглежданият случай явно не е такъв и тази норма е неотносима, а следователно са неоснователни доводите на жалбоподателя, че контролните органи е следвало да извършат собствено замерване на масата на управляваното от С. превозно средство.

От обективна страна се установява, че водачът Н. С. С. е управлявал съчленено ППС състоящо се от товарен автомобил с две оси „Скания Р 420 ЛА 4Х2 МНА“ с рег. № ВТ 0484 КМ от категория N3, с прикачено към него полуремарке с три оси „ВИЛТОН НВ3“ с рег. № ВТ 1577 ЕЕ от категория О4 с обща маса на товарната композиция 55 220 кг, при допустима такава, без издадено разрешение за ползване на пътищата от извънгабаритно/тежко превозно средство, от 40 000 кг съгласно чл. 6, ал. 1, т. 3, б. „А“ от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ. От субективна страна водачът е извършил нарушението с пряк умисъл, защото е съзнавал, на базата на носения в него

документ, че превозното средство е тежко и за него няма издадено разрешение за ползване на пътя. Въпреки това е привел в движение състава от ППС и го е управлявал по маршрута гр. Варна – гр. Русе, като в рамките на последното населено място е бил спрял за проверка и е било констатирано извършеното нарушение.

Съдът единствено не е съгласен с изводите на административнонаказващия орган да определи максималния размер на административното наказание „глоба“. В настоящия случай не са обсъдени в пълнота отегчаващите и смекчаващите вината обстоятелства както и степента на превишаване на максималната допустима маса, като в конкретния казус тя е превишена с 38,05%, което е почти половината от максимално установения лимит на масата. Наличието на установени други две нарушения – неносене на товарителница и пътен лист, както и предходно санкциониране на този водач за нарушение на чл. 34, § 1, изр. 1, пр. 2 на Регламент (ЕС) № 165/2014, макар и да не представляват нарушения от същия вид, самият факт на тяхното извършване обуславя по-висока обществена опасност на дееца. На следващо място следва да бъде взета предвид и формата на вината, доколкото чл. 7, ал. 2 ЗАНН предвижда да бъдат наказвани и непредпазливите деяния, за разлика от престъпните състави, които наказват непредпазливите деяния само ако това е изрично предвидено. В този смисъл формата на вината също следва да има водещо значение при индивидуализацията на наказанието. Единственото смекчаващо вината обстоятелство в настоящия случай се явява липсата на настъпили други вредни последици. С оглед посочените отегчаващи вината обстоятелства и предвид забраната по чл. 189з ЗДвП за приложението на чл. 28 ЗАНН при маловажни нарушения тази правна възможност се явява изключена за конкретното деяние. Предвид изложените обстоятелства съдът счита, че наложеното административно наказание „глоба“ следва да бъде редуцирано до 1 650 лв.

По отношение на разноските липсва изрична уредба как следва да се процедира, ако искането за отмяна е частично уважено и частично отхвърлено. По този въпрос съгласно препращащата норма на чл. 144 от АПК приложение намират общите правила на чл. 78 от ГПК, в който е проведен принципът, че страните имат право на разноски съразмерно с уважената, респективно отхвърлената част от иска. Свидетелство, че именно това е законовата идея е и нормата на чл. 136 от АПК, съгласно която разноските за

общия представител се понасят от административния орган съобразно уважената част от оспорването, като в този смисъл е Определение от 19.07.2021 г. на АдмС - Русе по к. ч. а. н. д. № 187/2021 г. При това положение, с оглед степента на намаляване на административното наказание – същото е намалено със 54%, и направеното възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, съдът преценява, че в настоящия случай, по силата на правилото на чл. 18, ал. 1, вр. чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за МРАВ правната защита и съдействие на процесуалния представител на жалбоподателя се е изразила само и единствено в изготвяне на жалба и депозиране на писмено становище, делото е решено в едно съдебно заседание, поради което адвокатското възнаграждение следва да бъде определено малко над нормативно установения минимален размер от 550 лв., а именно в размер на 600 лв., които, предвид степента на уважаване на жалбата, следва да бъдат редуцирани до 276 лв.

Мотивиран така, Русенският районен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 38-0005856/16.08.2023 г. на директора на Регионална дирекция „Автомобилна администрация“ – Русе, **В ЧАСТТА**, с която на Н. С. С., ЕГН: *****, с адрес ***, му е наложено наказание „глоба“ в размер на 3 000 лв. на основание чл. 177, ал. 3, т. 1 пр. 2 ЗДВП, като **НАМАЛЯВА** наложеното наказание „глоба“ **на 1 650 лв.**

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ със седалище в гр. София, ул. „Ген. Й.В. Гурко“ № 5, **ДА ЗАПЛАТИ** на Н. С. С., ЕГН: *****, с адрес ***, сумата от **276 лв.** – разноски за производството.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протестиране в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд – Русе.

Съдия при Районен съд – Русе: _____